

var de tre Skuffer Jord kastet ned paa Kisten, og „den stille Bøn“ endt, før Følget spredtes under høj-røstede Udbrud af Harme. En af de faa, der lykkeligvis intet mærkede til den hele Bevægelse, var Emanuel. Sammen med Hansine, Else og den blinde Bedstefader blev han staaende ved Graven, mens nogle Mænd af Husets nærmeste Venner efter Egnens Skik greb Skovle og Spader for straks at tilkaste den; og han rørte sig ikke derfra, før Mændene havde fuldbyrdet deres Arbejde og tilsidst stillet alle Skovlene korsvis over Gravhøjen under et Øjeblikks tavs Bøn.

Imidlertid var Folk stimlet sammen i Flokke udenfor Kirkegaardsporten. I den almindelige Raadvildhed søgte alle efter Sogneraadsformanden, der ingen Steder var at finde. Det oplystes tilsidst, at han straks efter Begravelseshøjtidelighedens Afslutning var stegen i sin Vogn og kørt hjem. Ogsaa Væveren havde fjernet sig — efter nogles Sigende sammen med Maren Smeds — og af alle „Tillidsmændene“ fandt man overhovedet kun den lille mavesvære Vejlbybonde med de barnligt røde Kinder. Men denne Mand havde man nærmest indvalgt i Menighedens politiske Raad for at yde ham en Paaskønnelse af hans Fortjenester paa Mælkeriets Omraade, og han blev saa betuttet, da